

דף ט.

עין משפט א.ב.ג.

אה"ע סימן כט פעיף י

יב. היו מיני מאכל אצלו ואמרה לו תן לי מזה, ואמר לה אתן לך ותהיה מקודשת לי, ואמרה הן, מקודשת א. אבל אמרה תן בלבד, או השיבה אל תשחק עמי, אינה מקודשת ב.

הגה: יג. אמר לה בשעה שנותן לה הרי את מקודשת לי וקבלה בשתיקה, מקודשת ג. ואם חזרה ואמרה לו הא שלך וכיוצא, אינה מקודשת ד.

עין משפט ד.

אה"ע סימן לב פעיף ג

ג. בשטר שמקדש בו קטנה או נערה, כותב בתוך פלונית מקודשת לי ה, ואם כתב הרי את מקודשת לי, ומסר השטר לאביה מקודשת.

הגה: ד. המקדש בשטר המחובר לקרקע מדין שטר, אינה מקודשת ו.

הגה: ה. כתבו על איסורי הנאה, אף על פי שבגט כשר, מ"מ בשטר קידושין אם הוא מאיסורי הנאה דאורייתא, אינה מקודשת ז.

הגה: ו. אין צריך לכתוב זמן בשטר קידושין ח.

א. וכל זה בהתחילה היא, אבל התחיל הוא ואמרה בלשון שחוק תן, הוי ספק קידושין, הרי"ן. והח"מ כתב דהר"ן כתב בלי לשון שחוק אלא תן הוי ספק קידושין, אבל אמרה לשון שחוק אינו כלום ואפי' ספק קידושין לא הוי.

ב. גם אם שתקה אינה מקודשת כ"כ הח"מ ודלא כהב"י.

ג. גם מרן השו"ע כתב כן להדיא בסוף הסעיף וצ"ע מה הוסיף הרמ"א, כך העיר הח"מ ס"ק כ"ב. ואם הקדים נתינת הטבעת לאמירתו, יחזור ויקח מידה את הטבעת, ויאמר הנוסח "הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל".

ד. זו דעת הרא"ש אבל הר"ן חולק וסובר דמקודשת הביאו הח"מ.

ה. קידושין דף ט'.

ו. אבל מדין כסף מקודשת. ומתורת שטר לא מהני במחובר, רש"י ורשב"א אחרי שחזר בו, ותימה על הרמ"א שהביא את הרשב"א דמקודשת לפני שחזר בו, עיין בח"מ ס"ק ז'.

ז. כ"כ הרשב"א לחלק בשטר קידושין בין איסורי הנאה מדרבנן, לאיסורי הנאה מדאורייתא. ועיין בח"מ ס"ק מ"א בסי' כ"ח, ותימה על הרמ"א כאן.

ח. יבמות ל"א ע"ב ועיין בתוס' גיטין י"ז ע"ב.

הגה: ז. כתבו בכתב ידו ואין עליו עד, מקודשת מספק^ט.

הגה: ח. נתן לה שטר ואמר לה ע"מ שהנייר שלי אינה מקודשת^י.

אה"ע סימן לב פעיף א

עין משפט ה.

א. כותב על הנייר, או אפי' על חרס הרי את מקודשת לי^ב, ובלבד שימסור זה בפני עדים^ל, אע"פ שאין בנייר או בחרס שוה פרוטה. וצריך לכתוב אותו לשם האשה המתקדשת כמו בגט, ואם כתבו שלא לשמה אינה מקודשת^מ.

ב. שטר קידושין אינו כותבו אלא מדעתה^נ, כתבו שלא לדעתה, ספק מקודשת. ויש מי שאומר שצריך להזכיר שם האיש והאשה בשטר כמו בגט^ס.

ט. נ"י שם, וכתב הח"מ דהיינו למ"ד עדי חתימה כרתי ובלא עדי מסירה, שמכיון שכתב ידו כמאה עדים דמי על כן מעיקר הדין מקודשת ודאי, אך כיון שיש חולקים וסוברים דבעינן עדי מסירה דוקא, א"כ לדידהו לאו כלום הוא לכן פסק דזה ספק. אכן צ"ע דהרי חסר עדי קיום וע"פ שני עדים יקום דבר, ועיין ב"ש ס"ק ט'.

י. דנמצאים האותיות פורחות באויר. כ"כ הר"ן בפ"ק דקידושין. ואם אמר לה על מנת להחזיר הנייר מהני, כמו בגט, ואפי' שבכסף קידושין לא מהני ע"מ להחזיר, זהו דוקא בקידושי כסף שבע"מ להחזיר דמו לחליפין וגזרינן שלא יאמרו אשה נקנית בחליפין, משא"כ בקידושי שטר, כ"כ בח"מ.

כ. כתובות ע"ד ע"א.

ל. ובלבד שימסור בעדי מסירה כגט, כמבואר בס"י קכ"ד דזה דבר שיכול להזדייף. ובפני עדים, ובס"י קל"ג מובאת דיעה דמהני אף בלי עדים, וסגי בעדי חתימה למאן דסבר אף עדי מסירה כרתי עיין בח"מ.

מ. אם לא שהשטר שוה פרוטה דמקודשת מצד הנייר, אלא אם כן אמר לה בפירוש שאינו מקדשה בכסף אלא בשטר.

נ. רא"ש, ואם מינתה שליח ואמרה לו שילך ויודיע לבעל שרצונה להתקדש, לדעת הרמב"ן לא מהני, והביאו הב"י, מטעם דהוי כאומר אמרו דלא מהני בגט כיון שחסר בלשמה וה"ה הכא דאמרו מגרע בלשמה.

ס. משו"ת הרשב"א.

דף ט:

אה"ע סימן קלא סעיף א

עין משפט א.

א. בין הכתיבה ובין החתימה בגט צריך שיהיו לשמה, והיינו לשם האיש המגרש והאשה המתגרשת^ז. ואם נכתב שלא לשמה אינו גט^פ. ואפי' נכתב לשם גירושין אך לא לשם האיש והאשה אינו גט^ז.

אה"ע סימן לב סעיף א

עין משפט ב.ג.

עיי' לעיל דף ט. עין משפט ה

אה"ע סימן נא סעיף א

עין משפט ד.ה.

א. איש ואשה שנשתדכו, ופסקו ביניהם כמה מכנים כל אחד, וכן האב שפסק ע"י בנו או בתו כמה אתה נותן לבנך או לבתך כו"כ, ועמדו וקידשו, קנו אותם הדברים^ק. שהם הדברים שנקנים באמירה, אע"פ שלא היה ביניהם קנין, והוא שאותם דברים שנתחייבו בהם נמצאים ברשותם, שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, ואינם ניתנים להכתב. וע"כ גם אם נכתבו אין להם דין שטר שיטרוף בהם ממשעבדי.

ב. כל מה שפוסקין, צריך ליתן קודם שיכנוס, ואינו יוכל לומר כנוס ואח"כ אתן, אבל אם רוצה להשליש המעות הרשות בידו.

ז. כר"א בגיטין כ"ד ע"א.

פ. ואינו פוסל לכהונה, ב"ש.

צ. ואם כתב כולו לשמה, והרי את מותרת לכל אדם כתבו לא לשמה יש לחוש לחומרא, שאם קידשה אחר יש להצריכה גט מן השני, הואיל ובתופסי גיטין הראשונים לא היו כותבין זה, כ"כ הב"ש, ומשמע דעכ"פ הגט פסול מדרבנן.

ק. מרב גידל כתובות ק"ב ע"ב, ורמב"ם בפ' כ"ג מהלכות אישות. ואח שפסק לאחותו או אשה שפסקה לבתה, וכן שאר קרובים או אפי' אב לבנו בנישואין שניים, לא קנו אותם הדברים עד שיקנו מיד המתחייב שהוא נותן כך וכך, וכמובן שהדברים יהיו ברשותו, שלא יהיה קנין אתן בדבר שלא בא לעולם.